

מדינת ישראל

ועדות המשמעת – משרד הבריאות בירושלים

תיק בד"מ 3/3/25

תאריך: 26.6.25

ועדת משמעת לפי סעיף 44 ב לפקודת הרופאים [נוסח חדש], תשל"ז – 1976 (להלן: "פקודת הרופאים")

ד"ר פאולה רושקה – יושבת ראש, נציגת המנהל הכללי
ד"ר אלה קיטרוסר – נציגת הסתדרות הרופאים
עו"ד נירה דורני בנימין - נציגת היועצת המשפטית לממשלה

הקובל: המשנה למנהל הכללי משרד הבריאות

באמצעות עו"ד תומר דגני חנית

נ ג ד

הנקבל: ד"ר גיא רופא

על ידי בא כוח עורך דין ציון אמיר

מייל: zionamir1@gmail.com

המלצה על פי סעיף 44 לפקודת הרופאים

1. עסקינן בבקשה אשר הוגשה על פי סעיף 44 לפקודת הרופאים לפיה התבקשה הועדה להאריך את התלית רישיונו של הנקבל עד להחלטת השר לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים, תום ההליכים המשמעתיים בעניין הנקבל.
2. משמעה של הבקשה וההחלטה היא כי כל החלטה שתנתן תקבע אמצעים מניעתיים כלפי הנקבל, עוד בטרם יוכרע דינו ויתבררו כלל העובדות אשר בכתב האישום בביהמ"ש הדן בעבירות הפליליות ובטרם תידון הקובלנה על ידי חברי ועדת המשמעת בדיון על פי סעיף 41 לפקודת הרופאים.
3. הלכה למעשה הכרעה זו תביא לכך כי יפגע עיסוקו של הנקבל למשך שנים עוד בטרם הוכרעה חפותו או חבותו בדיון. על כן, הועדה שקלה ביתר שאת ובכובד ראש את כלל ההליכים אשר התקיימו בתיק דנן והוגשו אליה ואת כלל הטענות אשר נשטחו בפניה ובחנה את מתחם הסבירות, המידתיות והאיזון הנדרשים ביחס למבוקש, בטרם קיבלה החלטתה כפי שתובא להלן.

4. הליכים קודמים בעניינו של הנקבל :

5. ביום 4.6.24 הוגש כתב אישום נגד הנקבל.
6. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היה הנקבל מומחה במיילדות וגניקולוגיה ושימש כרופא נשים במסגרת שירותו במילואים וכן קיבל מטופלות בקליניקה הפרטית שלו. המתלוננת היא ילידת 11.1.1997 צעירה מהנקבל ב20 שנים (להלן: "המתלוננת") שירתה במועדים הרלוונטיים בשירותה הצבאי.
7. בין המתלוננת לבין ד"ר גיא רופא קיימת היכרות קודמת, על רקע קשרים חברתיים בין משפחת המתלוננת למשפחת ד"ר גיא רופא.
8. במחצית השניה של שנת 2016 הגיעה המתלוננת במספר הזדמנויות לבית החולים, לצורך בדיקות 19/12/2016 - 30/10/2016, גניקולוגיות בשל בעיות רפואיות מהן סבלה. בתאריכים 28/6/2016 ד"ר גיא רופא היה הרופא המטפל בבית החולים במסגרת שירותו במילואים, הוא בדק את המתלוננת ורשם עבורה מרשם למשחות.
9. ביום 18.12.2016 – 6.1.2017 היו בין המתלוננת לבין הנקבל התכתבויות ושיחות בהן הציג הנקבל מצג שווא בפני המתלוננת לגבי כוונותיו להעניק לה טיפול רפואי פרטי. לפי כתב האישום הוא עשה כן בזמן שלמעשה כוונתו היתה לבצע בה מעשים מיניים לשם גירוי וסיפוק מיני שלו.
10. בעקבות מצג השווא, הגיעה המתלוננת בתאריך 6/2/17 למרפאה הפרטית של הנקבל לשם קבלת טיפול רפואי, ושם ביצע בה הנאשם מעשים מיניים.
11. בעת ביקורה של המתלוננת בקליניקה שחרר הנקבל את מזכירתו וביקש שתחזור לאחר מכן וכך נותרו הנקבל והמתלוננת לבדם. תחילה שאל אם חיבור מהווה אינטימיות ולתשובתה כי אכן, חיבק את המתלוננת. לאחר מכן, ביקש כי תתיישב על ברכיו והיא הסכימה בסברה כי המדובר כחלק מטיפול רפואי. המתלוננת נשכבה ללא בגדים תחתוניים על מיטת הטיפולים וכחלק ממצג השווא הנאשם בדק אותה.
12. במהלך הבדיקה הנאשם אמר למתלוננת כי יש לה בעיה במיניות ועליו לבדוק אם היא מגיבה לגירויים. לאחר מכן, הנאשם החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוננת, נגע לה בדגדגן, גירה אותו, ואמר למתלוננת שהכל תקין ושהיא מגיבה לגירויים. עוד במהלך השחות של המתלוננת והנאשם במרפאה, שאל הנאשם את המתלוננת אם היא רוצה שהוא ירחיב את איבר מינה באמצעות פיו, והמתלוננת סירבה.
13. לאחר המעשים המתוארים לעיל, המתלוננת יצאה מחדר הטיפולים של המרפאה. הנאשם, אשר באותה העת ישב על כיסא המזכירה, אמר למתלוננת שלא תדאג ושהיא אינה צריכה לשלם לו, והמתלוננת יצאה מהמרפאה.
14. כחלק ממצג השווא, בהמשך באותו הערב סמוך לשעה 21:77 פנה הנאשם אל המתלוננת בהודעת ווטסאפ ושאל לשלומה וכתב לה שהוא היה צריך אולי להיית ברור יותר בשיחות הטלפון ועדין כל הכבוד שהיא ניסתה. הנאשם הוסיף וציין את פרטי המשחה שעליה למרוח והסביר לה את אופן השימוש במשחה.
15. במעשיו המתוארים לעיל, בעל הנאשם את המתלוננת ועשה בה מעשים מגונים לשם גירוי וסיפוק מיניים שלו, בהסכמתה שהושגה במרמה לגבי מהות המעשים.
16. בגין מעשים אלה הואשם הנקבל בעבירות הבאות :
- א. אינוס במרמה – עבירה לפי סעיף 345 (א) (2) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.
- ב. מעשה מגונה במרמה – עבירה לפי סעיף 348 (א) בנסיבות סוף 345 (א) (2) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

17. ביום 4.8.24 התקבלה החלטה על ידי ועדת המשמעת על פי בקשה אשר הוגשה אליה לפי סעיף 44א לפקודת הרופאים. לאחר שקילת מכלול השיקולים לקולא ולחומרא המליצה הועדה, להטיל על הנקבל הגבלות למשך 6 חודשים, על פיהן יהא עליו לבדוק נשים אך ורק כאשר בחדר הבדיקה, בנוסף למטופלת נוכחת אשה, וכן בשלט על דלתו ובדף שיינתן למטופלת, יצויין כי, הנקבל מצוי בהליך משפטי עקב כתב אישום שהוגש נגדו, ועל כן מחוייב בנוכחות אשה נוספת כאמור בעת בדיקת המטופלת. עוד נקבע כי, הנקבל ינהל יומן נוכחות של הנוכחות בעת בדיקת מטופלות, ולפי דרישת הקובל מעת לעת ימציאו לעיון.
18. ביום 16.9.24 ניתן מענה אל הועדה מאת המשנה למנכ"ל אשר החזיר את התיק לבירור וקבלת מסמכים נוספים.
19. ביום 27.10.24 לאחר קבלת תגובות הצדדים להגשת המסמכים ולאחר שלא הוגשו מהנימוקים שם, ניתן מענה על ידי הועדה לפיו התקבלה טענת ב"כ הנקבל באשר להכמת ההליך ככל שיוגשו מסמכים מההליך הפלילי ועל כן, לא שינתה מהחלטתה.
20. ביום 7.11.24 ניתנה החלטתו המנומקת של המשנה למנכ"ל אשר דחה את החלטת הועדה הן בהיבט חומרת העבירות והתקדימים אשר אובחנו על ידה והן בבחינת אי קבלת המסמכים הנוספים אותם החליטה שלא לקבל והושתה על הנקבל התליה מלאה של רישיונו ל6 חודשים החל מיום 14.11.24.
21. ביום 10.11.24 ניתנה החלטה של המשנה למנכ"ל על בקשה שהגיש הנקבל לפיה ההשעיה תחל ביום 21.11.24.
22. ביום 20.11.24 התקבלה בקשה של הנקבל לעיכוב הליכים על ידי ביהמ"ש המחוזי.
23. ביום 29.11.24 לאחר קבלת תגובת ב"כ הקובל, דחה ביהמ"ש המחוזי את הבקשה לעיכוב הליכים באופן סופי.
24. ביום 24.2.25 ניתן פסק דין אשר דוחה את הערעור מטעם הנקבל על החלטת המשנה למנכ"ל.
25. **ההליכים הנוכחיים:**
26. ביום 5.3.25 הוגשה בקשה מטעם המשנה למנכ"ל אל שר הבריאות למנות ועדה אשר תידון בקובלנה בעבירות שנעשו על ידי הנקבל לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים.
27. ביום 17.3.25 הוגשה בקשה לפי סעיף 44א לפקודת הרופאים מהטעם כי, לאחר התליית רישיונו של הנקבל פרסם הנקבל פרסומים אשר מעידים כי, הוא מפר את הוראות הדין. נטען כי הנקבל מעלה ומפרסם פרסומים רבים באמצעים מקוונים פומביים ומגוונים בהם הוא מציג עצמו כמומחה לגניקולוגיה.
28. הנקבל הוזהר באופן חוזר ונשנה על ידי משרד הבריאות אך המשיך לפרסם את עצמו באתר האינטרנט הפומבי שלו ובו הוא מציג את עצמו כרופא ומזמין את הציבור לקבוע תורים.
29. ב"כ הקובל צירף העתקים מהפרסומים השונים כנספחים ז-י לבקשה.
30. לאור האמור קובע ב"כ הנקבל כי, התנהלותו של הנקבל מעידה בפני עצמה על כך שלא ניתן לתת בו אמון ויש להאריך את ההתלייה של רישיונו בהתאם עד לאחר מתן הכרעה בקובלנה.
31. יחד עם האמור לעיל, הודגש כי, אף אם היה הנקבל מתנהל לעילא ועילא מיום שהותלה רישיונו הרי שלא היה בכך כדי להפחית מהטענות לפיהן הארכת התליית רישיונו מתחייבת לנוכח הנסיבות וחומרת כתב האישום.

32. ביום 31.3.25 הגיש ב"כ הנקבל בקשה לדחיית מועד הדיון.

33. ביום 8.4.25 ניתנה החלטה על ידי ועדה זו כי, לאור הסכמת הצדדים חברי הועדה ממליצים לדחות את המועד לקיום הדיון בבקשה עד לאחר קיום הדיון ולאחר קבלת ההמלצה בו על ידי הועדה והחלטת המשנה למנכ"ל משרד הבריאות.

34. ביום 10.6.25 התקיים דיון בבקשה ובו הועלו ונשמעו טענות הצדדים.

35. לאחר הדיון ולאור האמור בו הוגשו מסמכים שונים על ידי באי כוח הצדדים:

36. הוגשה חוו"ד מיום 9.2.23 באשר למצבו הנפשי של הנקבל.

37. הוגשה אסמכתא מטעם ב"כ הקובל – תקדים מתיק בד"מ 1/2/24 מיום 27.3.24.

38. כן הוגשה התייחסות ב"כ הנקבל לאסמכתא אשר הוגשה על ידי ב"כ הקובל.

39. דיון בטענות הצדדים:

40. טענות ב"כ הקובל:

41. ב"כ הקובל חזר על הבקשה וכן טען כי, המדובר בנקבל אשר לטעמו עובר על החוק ומפרסם פרסומים המזמינים את הציבור להגיע אל המרפאה. הנקבל התבקש להסירם ועד היום גם לאחר שהוגשה הבקשה הפרסומים קיימים.

42. לא קיימים תקדימים מעין אלה שרופא שרשיונו נשלל מפרסם באופן נרחב בכל מקום כי, המדובר במומחה במיילדות וגניקולוג למרות שרשיונו נשלל למעט במקרה אחד של דר' **אחמד בדראן בד"מ 1/4/23** שם נקבע כי, קיים איסור לפרסם את עובדת היות הרופא ד"ר וכן לא לפרסם סרטונים בהם הוא מופיע בחלוק, פרסומים המזמינים את הציבור לקבוע תור במרפאה וככל שיש פרסומים ישנים יש למחוק אותם. הצפייה היא כי הפרסומים יוסרו ולא יטעו את הציבור.

43. מעבר לתקדים הנלמד לעיל טען ב"כ הקובל כי מקור הסמכות הוא סעיף 3א לפקודת הרופאים הקובע:

"מי שאינו רופא מורשה לא יעסוק ברפואה ולא יתחזה, במפורש או מכללא, כעוסק ברפואה או כמוכן לעסוק בה."

44. לעניין זה טען ב"כ הקובל כי, הנקבל הוא אינו רופא מורשה בעת ההתלייה וכי בפרסומים הוא עובר על סעיף 3א לפקודת הרופאים ומתחזה למי שעוסק ברפואה או מוכן לעסוק בה.

45. עוד נטען כי, על הועדה לבחון את העובדה שאין סטגנציה בהליכים הפליליים וב"כ הנקבל עדכן כי, ההליכים הפליליים נמשכים וכי כעת נחקרת המתלוננת. ב"כ הקובל הדגיש כי, לא מדובר בהליך בלתי הפיך וכי הנקבל יכול לבקש עיון מחדש בהחלטה לאחר כחצי שנה או שנה וכן לעדכן בהליכים הפליליים וככל שיש שינוי לטובת הנקבל (כגון חזרת המתלוננת מעדותה) ניתן לשקול את ההליך בשנית ולתת הגבלות מתאימות והיו מקרים מעולם. לכן במצב שבו המתלוננת מצויה בחקירה נגדית וההליך מתקדם יש להוסיף עובדה זו כנימוק נוסף.

46. יש לשים לב שישנה אי הסכמה בין הועדה הקודמת לבין המשנה למנכ"ל. ב"כ הנקבל ציין מיוזמתו כי קיימות עוד עשרות מתלוננות שתלונתן נדחו במשטרה אולם ביקש לציין זאת בלבד מבלי לבקש מסמכים.

47. קיימות מתלוננות נוספות שהגישו תלונות אל משרד הבריאות וחלקן אל המשטרה. במשרד הבריאות קיימו שימוע מול הנקבל לגבי שניים מהמקרים שקרו לאחר המקרה הנוכחי וטרם החליטו לגבי שתיים מהמתלוננות האם תוגש קובלנה בעניינן. הסוגיה עומדת להחלטה בימים אלה.

48. הנקבל לא הרים את נטל הראיה ולא מגיש מסמכים אלא טוען בעלמא למשל בעניין מצבו הנפשי. לגופו של עניין לא הוצגה החלטה ואו תקדים אחד מהשש שנים האחרונות מכיוון שאין כאלה. רק באחד מהמקרים בלבד נקבע חריג ובמקום התלייה ניתנו מגבלות. שם בניגוד לנטען כאן על ידי הנקבל, הסכים ב"כ הנקבל להביא מסמכים מההליך הפלילי אל הועדה (המענה של הנקבל לכתב האישום). בענייננו זכותו של הנקבל שלא להביא אולם אם לא הרי שסירובו יזקף לחובתו.

49. טענות ב"כ הנקבל:

50. הטענה אודות הפרסומים הנה פוגעת בהליך ולא היתה צריכה להשמע וכי הנקבל לא התחזה.

51. נטען גם כי, סעיף 3 לפקודת הרופאים לא התכוון לרופא שכבר הוסמך אלא לאדם מהרחוב אשר מתחזה לרופא. לנקבל קיימת הזכות לפרסם את היותו ד"ר לרפואה תואר אשר השיג בעמל מהאוניברסיטה שאינו קשור לרשיונו וכן לפרסם מאמרים וכדומה. הוא לא מתחזה ולא מקבל מטופלים למרפאתו.

52. פסק הדין בעניין בדראן אינו רלוונטי ויש לאבחן אותו. שם היה עבריין סדרתי בתחום הרשלנות הרפואית. שם טרם הוגש כתב אישום ולא היה צפי לסיום ההליכים המשפטיים.

53. ההליך הפלילי עשוי להמשך זמן רב וככל שתקבע התלייה עד לתום ההליכים הרי שתפגע זכותו המעוגנת בחוק יסוד חופש העיסוק בניגוד לתנאים המופיעים בו.

54. לנקבל זכויות להליך הוגן, חופש העיסוק וזכות החפות שכולן נרמסות בהליך זה מאז ינואר 2022 במשך 3.5 שנים. החיים של הנקבל התרסקו. אשתו עזבה אותו יש לו 3 ילדים בני 11, 15 והבת הגדולה ניתקה קשר ואינה מדברת איתו. הוא בן לשני רופאים מכובדים בקהילה. האב בפנסיה ניהל 2 בתי חולים שניהם אנשים מקסימים ומדהימים. האב עבר התקף לב. הנקבל הוא בנו יחידו כיום מאחר והבן הנוסף מת בתאונת דרכים. קיים חשש כי הנקבל ישלח יד בנפשו. בעניין זה הגיש ב"כ הנקבל לאחר הדיון חוו"ד פסיכיאטרית מיום 9.2.23.

55. הליך זה מניעתי ולא ענישתי. יש לבחון אותו במידתיות. צריך לקחת בחשבון כי עד ביותו בגילן 37 הנקבל לא ביצע עבירות פליליות מסוג זה ולא סביר שלפתע בגיל 37 הוא החל לבצע עבירות פליליות כגון אלה בהן הוא מואשם. ולכן יש להניח הנחות אלה לזכותו.

56. הנקבל לא ביצע עבירות ב-3.5 שנים האחרונות לאחר החקירה ולא מאז המקרה עצמו שלכאורה אירע בשנת 2017 ועד ליום זה חלפו 8 וחצי שנים. לכן הגבלות שנקבעו על ידי הועדה הקודמת שהחליטה לפי סעיף 44 א לפקודת הרופאים, שגם הן מאוד מחמירות, מספיקות.

57. הוגש ערעור והוא נדחה. לטעם ב"כ הנקבל הערעור נדחה מסיבות שונות וביניהן עקב העובדה שנותרו חודשיים לסיום ההתלייה בלבד ולכן כבוד השופט פלקס החליט שלא להפוך את ההחלטה. שופט אחר עשוי לקבוע כי ההחלטה אינה מידתית בייחוד כאשר מגבילים את חופש העיסוק של הנקבל עד לתום ההליכים.

58. ההליכים המשפטיים עשויים להמשך במשך שנים. טרם הסתיימה חקירת העדה הראשונה וישנם 18 עדים. במצב כתב האישום ב"כ הנקבל משוכנע כי לא תהיה הרשעה (לטעמו החומרה של העבירה פחותה וכן הנגיעה בדגדגן אינה מהווה אונס על פי דין למשל אלא לכל

היותר מעשה מגונה שחומרתו פחותה לשם הליכים אלה) אך בינתיים הנקבל לא יוכל לעסוק במקצוע.

מכאן כי, ההחלטה והתלות רישיון עד תום ההליכים אינה יכולה להיות מידתית. יש להשית מגבלות כפי שהמליצה הועדה הקודמת שהיו מחמירות אולם לא להתלות את הרישיון עד תום ההליכים.

59. ב"כ הנקבל מציין אף את התקשורת אשר רמסה את זכויות הנקבל ופרסמה דברים איומים שאין ביניהם למציאות מאומה ואלה הביאו ל22 תלונות. התיקים נסגרו האחד אחר האחר. אחד התיקים שהיה בגין אונס נסגר מחוסר אשמה והמתלוננת חזרה בה. הנקבל נידב את הטלפון שלו למשטרה והפרקליטות קיבלה החלטה על דחיה מחוסר אשמה. כל התיקים במשטרה נסגרו חוץ מהנוכחי.

60. פקודת רופאים אינה יכולה לעמוד מול זכות גדולה יותר החוקתית לעיסוק ופרנסה. ב"כ הנקבל מציין 2 פסקי דין האחד של יוסף אסא בעליון שם נקבע כי הליך משפטי שארך במשך 5 שנים שם ללעג וקלס מושגים של מדיניות ענישה וביטל את המאסר. מקרה נוסף הוא של דביר חליבה שנמשך זמן רב והורידו את העונש לעבודות שירות.

61. מעבר לכך גם נפגעה זכותו "להשכח" והיום כל מי שיקליד באינטרנט לא יכול לטעות לגבי העבדה שהנקבל הואשם בעבירות מין. ולכן אם החשש שאם לא יוגבל עיסוקו המצב יביא לפריקת עול וסגנות דמיוניות אז אין בכך מן הצדק.

62. הנקבל הודה בחלק מהעובדות בביהמ"ש בהליך הפלילי אולם מדובר בעובדות "טכניות" ולא עובדות מהותיות. לבקשת בית הדין סרב ב"כ הנקבל להציג את ההסכמות מהסיבה שאילו נביאן נאלץ לדון בכלל הראיות לעומק לרבות חקירת העדים מול הועדה. יש להביא את התמונה המלאה בפני הועדה.

63. לענין זה, ביקש ב"כ הקובל לאבחן את המקרה שהובא בבד"מ 1/2/24. ראשית, אין באי הבאת המסמכים כדי לעמוד לחובתו. המדובר בזכות על פי דין והוא אינו מחוייב להמציא את המסמכים על פי דין ועל כן אין זה יכול להזקף לחובתו. כמו כן, ההחלטה של הועדה שם לא נבעה מהגשת המסמכים אלא מעובדות מהותיות אחרות לרבות לנוכח חומרת העבירה שם אשר היתה בכוח, הזמן שחלף מביצוע העבירה ועד להגשת התלונה (שם היה חודשיים וכאן רק לאחר 4 שנים), וכן יש לשים לב לנסיבות האישיות, בעניינינו חרב על הנקבל עולמו ומצבו הנפשי גרוע, המדובר ברופא מוערך, צבר מוניטין רב, מעולם לא הסתבך בפלילים או בעבירות משמעת ועברו ללא רבב. כאשר כיום נהרסו חייו באישיים וכל שנותר לו זה מקצועו.

64. כיום הוא נלחם את קרב חייו על שמו הטוב על מקצועיותו ואישיותו. הוא אינו טורף שפגע בנשים. ולכן מבוקש לקיים הליך מידתי וצודק. לא נשקט ממנו סכנה ואם קיים חשש הרי שניתן לרסנו באמצעים פחות קיצוניים ודרסטיים מאשר התלייה עד תום ההליכים שהיא גזר דין מוות מבחינה מקצועית ומבחינת הפרנסה.

65. נטען בנוסף כי, על פי הפרסום בטוויטר נראה כי, ב"כ הקובל בקשר עם שדולת הנשים והן לוחצות ולכן הוא מנסה להשחיר את הנקבל למרות שמטופלות נשים מהעבר עדיין פונות אל הנקבל והוא דוחה אותן ואינו מקבל במרפאה. בעניין זה, הוער לצדדים כי המדובר בהסקת מסקנה שהיא לא ראויה ובבחינת זוטות שאין להן רלוונטיות ואין טעם לחקור בגינה או להתייחס אליה.

66. דין והכרעה :

67. סעיף 44 לפקודת הרופאים עוסק בהארכת התלייה אשר ניתנה על פי סעיף 44 לפקודה וזו לשונו :

"הותלה רשיונו של רופא לפי סעיף 44א, או הוגבל תחום עיסוקו והוגשה נגדו קובלנה לפי סעיף 41, רשאי המנהל, על פי המלצת הוועדה שהוקמה לפי סעיף 44א(א), להאריך את תקופת ההתליה או ההגבלה עד להחלטת השר לפי סעיף 41, או לבטל את ההתליה או ההגבלה".

68. השיקולים הנוגעים לסעיף 44ב לפקודת הרופאים כמו גם השיקולים הנוגעים לסעיף 44א פורטו בהחלטת המשנה למנכ"ל בהחלטתו מיום 7.11.24:

"סעיף 44 א לפקודה כולל שני מקרים בהם ניתן לנקוט כנגד רופא באמצעים זמניים, בכלל זה התליה של רישיון, וזאת עוד טרם הורשע בפועל בעבירת משמעת לפי הפקודה. המקרה הראשון, רשלנות חמורה שגרם למותו של מטופל והמקרה דנן, מקרה בו הוגש כתב אישום **"על עבירה שיש עמה, בנסיבות העניין, משום קלון"**. ודוק, לא נדרש שכתב האישום יצביע בהכרח על מסוכנות, די בכך שמדובר בעבירה שיש עימה קלון. כפי שנפסק, מטרת הסעיף—

"מטרתו של סעיף זה הינה לתת מענה לשלב טרם הרשעתו של הרופא ולאחר הגשת כתב אישום נגדו. בשלב זה מתעורר הצורך לעיתים להתלות או להגביל את רישיונו של הרופא מטעמים שבאינטרס הציבורי, וזאת עוד בטרם הרשעתו בדין. הוראה דומה מצויה בחיקוקים אחרים הנוגעים להליכי משמעת שונים (ראו בש"א 458/91 סמחאת נ' משיח, פ"ד מה (2) 801 (1991) (להלן: עניין סמחאת); ע"ש (מחוזי ת"א) 739/96 יקירביץ' נ' המנהל הכללי של משרד הבריאות (לא פורסם, 10.9.96) (להלן: עניין יקירביץ')). בעניינים מעין אלה יש לבחון שני סוגי שיקולים מנוגדים: האחד עניינו באינטרס הציבורי ובהבטחת שלום הציבור מפני קבלת טיפול רפואי על ידי אדם שיתכן ואינו ראוי ליתן אותו; והשני עניינו באינטרס הפרט הרופא שהגבלת או— התליית רישיונו פוגעת בחופש העיסוק שלו ובחזקת החפות העומדת לו כל עוד לא הורשע. האיזון הוא תלוי נסיבות המקרה, ונלקחים בחשבון שיקולים שונים כגון חומרת העבירות ומהותן, הקשרן של העבירות לעבודתו הרפואית של הנאשם וקיומן של ראיות לכאורה, וזאת אל מול נסיבותיו האישיות השונות של הרופא (עניין סמחאת)." (רע"א 1838/07 דר' לאוניד אדורסקי נ' מנכ"ל משרד הבריאות. ראה גם רע"א 2755/19).

69. הננו תמימי דעים עם קביעות המשנה למנכ"ל וביהמ"ש המחוזי בערעור על החלטתו בכל הנוגע לחומרת העבירות אשר בפנינו ולרבות הראיות לכאורה אשר עליהן התבסס המשנה למנכ"ל בהחלטתו הכוללות העברת הטיפול מהשירות הציבורי לפרטי, קבלת השירות בקליניקה הפרטית שם נותרה המתלוננת לבדה, התכתבויות הוואצאפ המעידות על ניסיונו לחמוק מהוראות החוק הרלוונטיות, העובדה שמזכירתו של הנקבל התבקשה ללכת ולשוב לאחר מכן וכן ההשוואה בין מקרה חורי לענייננו.

70. במסגרת הטיעונים לגבי חומרת העבירה ממנה נגזרת ההחלטה, נטענו בפנינו 2 טענות על ידי הנקבל אשר נדחו על ידי הוועדה. האחת כי המגע הנטען במתלוננת יכול לכל היותר להוות מעשה מגונה ולא מקרה אינוס וכן כי לא מדובר במקרה שבו הופעל כוח.

71. לנוכח קביעת המשנה למנכ"ל אשר אושרה על ידי כבוד השופט נמרוד פלקס הרי שאין לקבל טענה זו. באופן מטריד נראה כי דווקא יש בטענה זו כדי לבסס הודאה של הנקבל במעשה. יחד עם זאת, כאשר נשאל ב"כ הנקבל האם ישנה הודאה בחלק מהעובדות השיב תחילה כי, כן אולם לא בכולן וגם אם ישנה הודאה חלקית לא ניתן להציגה בשלב זה עקב הפגיעה בזכויות הנקבל להליך הוגן ובהליך הפלילי.

72. קיבלנו את עמדת הנקבל, בעניין הדרישה להצגת המסמכים, ואנו סבורים, כפי שסברה הוועדה הקודמת כי, הגשת הראיות תחייב פתיחה של הליך של בירור והוכחות שלמותר לציין כי הליך זה לא ראוי ולא נכון שיתקיים במסגרת דיון לפי סעיף 44ב. על כן, לא נוכל לזקוף לחובתו של הנקבל את אי הגשת המסמכים.

73. יחד עם זאת, אנו סבורים כי, אילו היה עושה כן הרי שבדומה לתקדים בעניין בד"מ 1/2/24 אשר הוגש על ידי ב"כ הקובל הדבר היה יכול להזקף **לזכותו**.

74. במילים אחרות, אנו סבורים כי בעניין בד"מ 1/2/24 הצגת המסמכים הרלוונטיים סייעה לנקבל שם להמנע מהתליית רישיונו ולהתספק במתן הגבלות בלבד אולם לא ניתן לגזור מכך את המסקנה ההפוכה כי, לשם המנעות ממתן התלייה קיימת החובה בהצגת אסמכתאות המקלות עם הנקבל ואי הצגתן תעמוד לחובתו.

נוסיף כי מצאנו שהקביעה כי הכלל הוא מתן התלייה והחריג הוא מתן הגבלות בכל הנוגע לסעיפים 44א וב לפקודת הרופאים היא אינה מדויקת אלא כל מקרה הוא לגופו. לא מצאנו החלטות אחידות בענין בקשות לפי סעיף 44ב לפקודת הרופאים כפי שנטען על ידי ב"כ הקובל. לכן, לא נוכל לקבוע כי המדובר בכלל וחריג. נציין כי, הדוגמא הנוספת שנמצאה למתן הגבלות לאחר התליית רישיון בהמלצה לפי סעיף 44ב לפקודה אשר פורסמה – היתה בענין **פרופ איתמר גרוטו המשנה למנכ"ל נגד דר מיכאל שטמן** שם הותלה רישיונו של הנקבל לשישה חודשים ולאחר מכן בהסכמת הצדדים הוארכו עד לתום ההליכים המגבלות על תחום עיסוקו של הנקבל.

75. אשר להפעלת הכוח אין בידינו לקבל את הטענה כי העדר הפעלת כוח בנסיבות בהן ההסכמה מתקבלת תוך הטעייה ומצג שוא של טיפול – מהווה עבירה פחותה יותר מהפעלת כוח לנוכח הקביעה כי דווקא "הפגיעה מתעצמת לנוכח העובדה שמדובר בעבירה שבוצעה במרמה, שכן בהיוודע האמת חשה המרומה מושפלת מכך שניצלו לרעה את חולשתה, את היעדר הידיעה שלה או את תמימותה" (ראה ע"פ 3677/22 מדינת ישראל נ' שללאשוילי, פסקה 21 (13.12.2022), וכן בד"מ 5/7/24 בעניין המשנה למנכ"ל משרד הבריאות נגד האח חסן אבו סוויד).

76. המידע המוסכם אשר הוצג בפנינו לגבי התלונות הנוספות לא איפשר קביעה מוחלטת בכל הנוגע למסוכנותו של הנקבל ו/או היותו רצדיביסט, כמפורט להלן.

77. הצדדים מסרו מידע בעל פה הכולל את המידע הבא:

- א. הוגשו 22 תלונות נוספות אל המשטרה.
- ב. מוסכם על ידי הצדדים כי, כל התלונות נסגרו למעט כתב האישום הנוכחי התלוי ועומד.
- ג. אחת מהתלונות נסגרה מחוסר אשמה לנוכח חזרתה של המתלוננת מגרסתה.
- ד. בפני משרד הבריאות הוגשו 2 תלונות נוספות של מתלוננות אשר לא הגישו תלונה למשטרה אלא למשרד הבריאות בלבד וכי בגין נערך לנקבל שימוע לפני כשבועיים. טרם ניתנה החלטה בגין האם תוגש קובלנה נוספת. עד למועד כתיבת החלטה זו טרם הוגשה הודעת עדכון אל הוועדה בנוגע להחלטה בגין תלונות אלה.
- ה. ההליך הפלילי מצוי בשלב חקירת העדים. החלה חקירת המתלוננת וטרם הסתיימה וכי קיימים 18 עדים נוספים.

78. הליכים אלה נזכרו בעל פה בלבד ללא הצגת מסמכים או בקשה מטעם ב"כ הקובל להגישם ו/או להציג מסמכים בגין הליכים אלה.

79. מחד לא נוכל להתעלם מקיומם של ההליכים אשר צוינו על ידי הצדדים ומאידך העובדה שטרם הוגשו קובלנות בגין מקשה על הוועדה בגיבוש דעתה בנוגע לרצדיביזם מצד הנקבל והיא לא יכולה לעשות כן, ללא קבלת כל מידע נוסף אשר יכל לשפוך אור ולהציג אה התמונה המלאה.

80. באורח דומה, הוועדה התקשתה לגבש דיעה באשר לריבוי התלונות אשר הוגשו אל המשטרה בעקבות הכתבה שפורסמה. אומנם כולו נדחו מה שעומד לטובת הנקבל אולם חסר בידי הוועדה מידע וייתכן וחלקן של התלונות נסגרו בהעדר ראיות ולא מחוסר אשמה. גם לא הוצגה עמדת הפרקליטות באשר לריבוי התלונות והאם אלה יכלו לגבש ראיה לכשעצמן (תבנית ראייתית). בהעדר מידע נוסף אנו מניחים כי השיקולים הנדרשים נדונו בפני הפרקליטות ונדחו.

81. יוצא מכך, כי לכאורה, ועד לקבלת כל מידע אחר, הרי שלנקבל לא קיים עבר פלילי ו/או משמעותי אחר מההליכים בתיק דנן.

82. נציין בעניין זה כי, מטרות ההליכים המשמעותיים הנה מובחנת ממטרות ההליכים הפלילים ואף במקרה של דחיית ההליכים הפלילים עדיין יכולה להתגבש עבירה משמעותית של הנקבל. אולם כאמור בענייננו, לא מצוי מידע מספיק בפני הוועדה לשם התרשמות אחרת.

83. הפרסומים אשר נעשו על ידי הנקבל מנוגדים לפקודת הרופאים והדין. קיבלנו את טענת ב"כ הקובל כי הנקבל פעל בניגוד לסעיף 3 לפקודת הרופאים בכך שבפרסומים השונים אשר הוצגו הציג מצג שווא בגין היותו רופא מורשה ולרבות פרסומים ישנים המפנים לקליניקה שלו לקביעת תור שהיה עליו להסיר, הצגתו בחלוק לבן וכדומה. הסכמנו עם ב"כ הקובל כי פרסומים אלה נקבעו כאסורים באופן מפורש על ידי הוועדה בעניין **דר' אחמד בדראן בבד"מ 1/4/23** (להלן: "מקרה בדראן או עניין בדראן").

84. מכאן שדחינו את טענות הנקבל לפגיעה בזכויותיו הקנייניות בניגוד לפסקת ההגבלה ו/או בהעדר חקיקה, מידתיות והעדר איזון.

85. הניסיון לאבחן את המקרה בבדראן מהמקרה הנוכחי אף הוא אינו מקובל שכן הסוגייה של הפרסום האסור אינה רלוונטית לסוג העבירה או לקיומו או אי קיומו של כתב אישום. על הנקבל שם ובענייננו היה אסור להציג עצמו כרופא, ישירות ובעקיפין, באמצעים כתובים או חזותיים והיה עליו להסיר פרסומים ישנים המפנים אל הקליניקה שלו. כל אלה אכן מביאים לפגיעה באמון בנקבל ומוסיפים נדבך נוסף לכלל השיקולים המטים את הכף לחובת הנקבל.

86. שקלנו גם את נסיבותיו האישיות של הנקבל קריסת התא המשפחתי, הניתוק מבתו, מצבו הנפשי והרצון להחזיר לעצמו במקצת את פרנסתו ולו במגבלות גם אלה שהן מרחיקות לכת לטעמו. הנקבל המציא חו"ד אשר ניתנה במסגרת איבחון מצבו בעת החתימה על הסכם הממון עליו חתם הנקבל לבקשת גרושתו ככל הנראה במועד הסמוך למעצרו. אומנם אין בכך כדי ללמוד על מצבו היום אולם אנו מניחים כי מצבו הנפשי של הנקבל אינו קל לאור מעצרו, החקירה ושהייתו בבית מעצר, הפרסום בתקשורת וכלל האישומים בפניהם הוא עומד.

87. אחרי כל אלה, הננו סבורים כי, במלאכת האיזון בין כלל השיקולים והמידתיות הנדרשת במקרה דנן קיים קושי. בשונה ממתן הכרעה לפי סעיף 44 א שם ניתן להתלות את רישיונו של הנקבל לשישה חודשים בלבד כאן מהותה של הבקשה היא לתלות את רישיונו עד לתום ההליכים שכפי הנראה עשויים להמשך זמן רב אם לא מספר שנים והפגיעה בזכויות הנקבל ובחופש העיסוק הנה רבה.

88. בחנו את הפסיקה של ביהמ"ש העליון אותה הציג ב"כ הנקבל המדבר על הקושי להעניש אדם בחלופ זמן מאז מעשיו אשר עשויה להשפיע על העונש שניתן במיוחד אם היארכות הדיונים אינה באשמתו. (ע"פ 5019/09 **דביר חליוה נגד מדינת ישראל** וע"פ 2848/90 **יוסף אסא נגד מדינת ישראל**) נצטט את כבוד ביהמ"ש בעניין יוסף אסא שם נקבע:

"הרשעה על עבירה לאחר עבור 10 שנים מאז ביצועה, כאשר כל השנים האלה מתנהלים הליכים משפטיים, שמה ללעג ולקלס את המושג של שפיטה, של עשיית צדק ושל ענישה... בימ"ש זה כבר פסק לא אחת כי עינוי דין כגון זה יש בו כדי להשפיע במידה ניכרת על העונש המושג על הנאשם, עד כדי הימנעות מהטלת מאסר בפועל, אלא אם כן הנאשם הוא אשר גרם לכך... וטעם רב יש בכך. מצד אחד, עונש הניתן בריחוק זמן מביצוע העבירה מאבד הרבה מאוד מכח ההרתעה שלו, ומאידך גיסא – הנאשם כבר נטל חלק לא קטן מעונשו, כאשר חרב הדין התהפכה מעל לראשו – והוא במצב שאינו יודע מה גורלו – במשך תקופה החורגת מכל מידה סבירה; ועוד נימוקים אחרים כיוצא באלה. נימוקים אלה כוחם יפה, בעיקר ובמיוחד, בעבירות שאינן נמנות עם מעשי אלימות והטלת אימה פיסיים כלפי הציבור או עם גרימת סכנה בטחונית לשלומי".

89. אכן יש טעם לפגם להימשכות הליכים פליליים אשר אינה נגרמת עקב פעולות או מחדלי הנאשם הפלילי. יחד עם זאת, בפסיקה זו, המדובר בסוגיית הענישה הפלילית שגם לה נותן ביהמ"ש חריגים כגון מעשי אלימות. בענייננו, עסקינן בהליך שמטרתו אינה ענישתית אלא מניעתית וכן המדובר בעבירה חמורה. עם זאת, נציין כי רכיב הזמן והימשכות ההליכים עומדים לנגד עינינו במסגרת האיזון הנדרש לשם החלטתנו.

90. עוד עמדו לנגד עינינו, מקרים דומים אשר נדונו בוועדות על פי סעיף 44ב כמפורט להלן.

91. בעניין **שיפר נ' מנכ"ל משרד הבריאות בעש"א 48439-11-14** נקבע כי, הפגיעה בחופש העיסוק אינה מוחלטת וכי הנקבל יוכל לעסוק בעבודות אחרות. בעניין זה הותלה רישיונו של הרופא, לאחר הגשת כתב אישום בלבד, ועל פי פסק הדין, יש לנקוט בצעדים זמניים כדי לשמור על האינטרס הציבורי. יש לעשות זאת בזהירות ראוייה **"...במקרה זה, האיזון בין האינטרסים מחייב להגביל רישיונו של הרופא, כך שלא יוכל לטפל בפציינטים, אך יוכל לתת חוות דעת"** (עמ' 1 לפסה"ד).

92. עוד נקבע בע"א (ת"א) 1065/09 **סלים בן מוחמד ספיה נ משרד הבריאות** באשר לשיקולים המנוגדים שיש לשקול, האינטרס הציבורי והבטחת שלום הציבור מפני קבלת טיפול רפואי על ידי אדם שיייתכן ואינו ראוי ליתן אותו לבין אינטרס הרופא, אשר התלית רישיונו פוגעת בחופש העיסוק ובחזקת החפות בין היתר מצוין בית המשפט, כי הפגיעה בחופש העיסוק של הנקבל היא מידתית ותכליתית ראויה ודרושה נוכח חומרת העבירות. ועוד נקבע שם: **"אין צורך בסכנה קונקרטית הנשקפת מהרופא הנאשם, האינטרס הציבורי בא לידי ביטוי גם ברצון לשמר על תדמית המקצוע, ניקיונו מכל רבב פלילי, כבודו ואמון הציבור בו"** (ע"ש 1041/04 דר' קירבי נ' מנכ"ל משרד הבריאות).

93. בעב"י 4243-11-19 חורי נ' מנכ"ל משרד הבריאות, בית המשפט סבר כי **"משאבד האמון במערער, אין דרך ממשית להתיר לו להמשיך בעבודה הרגילה. משכך אין מנוס מהחלת ההחלטה על התליית הרישיון"**. בפסק דינו של בית המשפט העליון בעניינו של דר' אליאס חורי, רע"א 1414/20 קבע השופט הנדל בעמ' 13: **"החלופה לה עתה המבקש, קרי – לאפשר לו להמשיך ולעסוק ברפואת נשים, למרות עבירות המין החמורות שיוחסו לו בכתב האישום שהוגש נגדו, בכפוף למגבלות מסויימות – אינה ראוייה"**.

94. ולבסוף בד"מ 1/4/23 דר' אחמד בדראן בו נקבע: **"נותנים אנו אף משקל רב לעובדה, כי ההתלייה הינה מניעה ולא ענישה. מטרתה אחת, מתן מענה מיידי וזמני לבריאות הציבור, אולם התנהגותו של הנקבל אין בה להניח את דעת הועדה, כי ניתן ליתן בו אמון לאור האמור, אין בידינו לקצר את תקופת ההתלייה או להטיל תחתה הגבלות"**.

95. בהינתן כל אלה, ושקילת מכלול הסוגיות אף אנו סבורים כי חומרת המעשים אשר נשקפים מכתב האישום הם חמורים דיים כדי למנוע מהנקבל להמשיך מלטפל במטופלים. אובדן האמון בנקבל עקב ביצוע הפרסומים לכשעצמם אף הוא מחזק את המסקנה כי הוועדה לא תוכל להקל בסוגיה זו. הננו להבהיר כי הנקבל לא יוכל לטפל במטופלים באופן ישיר או עקיף, בהוועדות חזותית או פיזית והנקבל לא יוכל לקבל את החלופה אתה ביקש (טיפול תוך הטלת מגבלות).

96. יחד עם זאת, הננו סבורים כי, אף אם באיזון האינטרסים אנו מחוייבים להגביל הנקבל מטיפול במטופלים הרי שלאור המצב בו מצוי ההליך הפלילי, החשש מהתארכות ההליכים ומצבו האישי והנפשי של הנקבל הרי שאיננו מגבילים אותו ממתן חו"ד ו/או ביצוע מחקרים ו/או ייעוץ (שלא מול מטופלים) כל עוד לא יבוא במגע עם מטופלים.

97. נוסף עוד כי, בהינתן שמתקיימים 2 תנאים מצטברים בהם המצב הנוכחי יימשך למעלה משנה וחצי ושקיים שינוי נסיבות מהותי בניהול התיק הפלילי הרי שכל צד יוכל להגיש למשנה למנכ"ל בקשה חדשה לעיון חוזר אשר תבחן את ההגבלות באופן מחודש.

98. במסגרת זו, בה אנו סבורים שיש להתיר לנקבל לפעול כנלמד לעיל, הרי שאיננו מונעים ממנו מלפרסם פרסומים שונים, כל עוד מטרתם אינה הזמנה לטיפול ו/או לקליניקה שלו או למקום כלשהוא אחר, לשם קבלת טיפול באופן ישיר או בעקיפין. את הפרסומים הקשורים להזמנה לטיפול או פגישה עימו יאלץ הנקבל להסיר.

99. בנסיבות אלה אנו סבורים גם כי, הנקבל יוכל לפרסם את עובדת היותו בעל תואר ד"ר לרפואה.

100. סופו של דבר:

101. לאחר שנשקלו כלל השיקולים אנו סבורים כי התוצאה אליה הגיעה הועדה היא סבירה ומידתית ומביאה לאיזון ראוי בין חומרת העבירות המיוחסות, הפרת ההתלייה וההגנה על האינטרס הציבורי מחד ובמהות הבקשה, הצפי להימשכות ההליכים, נסיבותיו האישיות וזכויותיו של הנקבל מאידך.

102. לפיכך אנו ממליצים כי יוטלו על הנקבל המגבלות הבאות:

- א. הנקבל לא יוכל לטפל במטופלים באופן ישיר או עקיף, בהוועדות חזותית או פיזית.
- ב. הנקבל יוכל לעסוק בעיסוקים אחרים שאינם כאמור בסעיף א לעיל לרבות מתן חוו"ד ו/או ביצוע מחקרים ו/או ייעוץ (שלא מול מטופלים או במגע עימם) ו/או עבודה מול חברת תרופות וכדומה.
- ג. הנקבל יסיר את כל הפרסומים שמטרתם הזמנה לטיפול ו/או פגישה עימו בקליניקה שלו או במקום כלשהו אחר לשם קבלת טיפול ישיר או עקיף.

103. בהינתן שמתקיימים 2 תנאים מצטברים בהם המצב הנוכחי יימשך למעלה משנה וחצי ושקיים שינוי נסיבות מהותי בניהול התיק הפלילי הרי שכל צד יוכל להגיש למשנה למנכ"ל בקשה חדשה לעיון חוזר אשר תבחן את ההגבלות באופן מחודש.

החלטה זו התקבלה על ידי חברי הועדה פה אחד.

נירה דורני בנימין, עו"ד	ד"ר פאולה רושקה, יו"ר	ד"ר אלה קיטרוסר
נציגת היועצת המשפטית לממשלה	יושב ראש, נציג המנהל הכללי	נציג הסתדרות הרופאים

104.